

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1—2 og det overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 137 af 30. marts 1946 om anvendelsen af efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond i finansårene 1945-46—1948-49.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 245).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Formanden: Under behandlingen af denne sag kan også den følgende sag på dagsordenen omtales, nemlig:

Forslag til lov om forlængelse af lov nr. 70 af 27. februar 1946 om anvendelsen af de beløb, der tilfalder kommunerne som efterbetaling af for lidt erlagt kommuneskat m. v.

Den højtærede indenrigsminister har ordet, delvis på finansministerens vegne.

Indenrigsministeren (Smørum): Da finansministeren er forhindret i at være tilstede, skal jeg på hans vegne tillade mig for det høje ting at forelægge forslag til lov om forlængelse af lov nr. 137 af 30. marts 1946 om anvendelsen af efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond i finansårene 1945—46 til og med 1948—49.

De formuedifferencer, som loven af 22. juli 1945 om en ekstraordinær formueopgørelse afslørede, gav anledning til en vældig stigning i antallet af efterbetalingssager og af efterbetalings- og bødebeløb. Overvejelserne af, hvorledes der burde forholdes ved anvendelsen af de meget stærkt forøgede efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den

fælleskommunale udligningsfond, resulterede i lov nr. 137 af 30. marts 1946 om anvendelsen af de beløb af nævnte art, der måtte indgå i finansårene 1945—46 til og med 1948—49. Denne lovs bestemmelser går ud på, at den ekstraordinære tilvækst i indtægterne på dette område ikke skal indgå på de ordinære skattekonti på statsregnskabet, men overføres til statens reguleringskonto hos Danmarks Nationalbank. Ved fastsættelsen af det provenu, der svarer til de normale indtægter på dette område, regnede man med gennemsnitsbeløbene for finansårene 1942—43 til 1944—45, nemlig 8 mill. kr. for statsskattens og 1 mill. kr. for den fælleskommunale udligningsfonds vedkommende. Man tog imidlertid yderligere i betragtning, at udredelsen af efterbetalings- og bødebeløbene influerer på den ordinære beskatning derved, at vedkommende skatteydere kan fradrage selve efterbetalingsbeløbet i den skattepligtige indkomst for det år, hvori efterbetalingen sker. Der fremkommer herved et skattetab, som man for statsskattens vedkommende har anslået til en trediedel og for den fælleskommunale skats vedkommende til halvdelen af efterbetalingsbeløbene. Den del af det samlede provenu af efterbetalings- og bødebeløbene, der overstiger det nævnte normalprovenu og det til skattetabene svarende beløb, overføres herefter for finansårene 1945-46—1948-49 til reguleringskontoen i nationalbanken, medens resten overføres på de ordinære skattekonti.

For finansåret 1949—50 påregnes der at ville indgå i efterbetalings- og bødebeløb til staten 100 mill. kr. og til den fælleskommunale udligningsfond 15 mill. kr. Efter den i loven af 30. marts 1946 fastsatte delingsnorm skulle heraf overføres til reguleringskontoen henholdsvis 77 mill. kr. og 10 mill. kr.

Da arbejdet med de efterbetalingssager, der er rejst i medfør af loven af 22. juli 1945, endnu ikke er tilendebragt og i hvert fald vil strække sig også over finansåret 1949—50, må det synes naturligt, at anvendelsen af provenuet af efterbetalings- og bødebeløbene også for finansåret 1949—50 sker i overensstemmelse med reglerne i loven af 30. marts 1946, og dennes gyldighed foreslås derefter forlænget for finansåret 1949—50.